

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Vinařství Přítluky s.r.o.**, se sídlem Horní 114, Přítluky, zastoupeného JUDr. Pavlem Kratochvílou, advokátem, se sídlem Žižkova 791, Kyjov, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce,** ústřední inspektorát, se sídlem Květná 15, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2015, č. j. SZPI/AG703-23/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2017, č. j. 30 A 1/2016 - 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2017, č. j. 30 A 1/2016 - 48 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2015, č. j. SZPI/AG703-23/2014, (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] **Napadeným rozhodnutím** žalovaný na základě odvolání žalobce změnil rozhodnutí Statní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně ze dne 5. 5. 2015, č. j. SZPI/AG703-19/2014, a to tak, že žalobce z provozovny Rakvice v období od 3. 5. 2013 (nalahvování) do blíže neurčeného data předcházejícího dni 14. 8. 2013 (provedení kontroly) uvedl do oběhu víno označené jako Tramín červený, víno s přívlastkem pozdní sběr, suché, alk. 13 % obj., ročník 2011, oblast Morava, podoblast Velkopavlovická, obec Boleradice, trať Hora Šejby, ev. č.j. 91H1-12, šarže č. 252011/04/13, v celkovém množství 1250 l, které s ohledem na porovnání analytických hodnot vyplývajících z Protokolu o zkoušce o analytickém rozboru vína č. 1205238 ze dne 22. 5. 2012 a analytických hodnot vyplývajících z Protokolu a posudku o zkoušce č. P071-60458/13/A01 ze dne 16. 7. 2013, jako jsou skutečný alkohol, celkový alkohol, hustota a těkavé kyseliny (při zohlednění stanovených odchylek a nejistot měření), nebylo vyrobeno z účastníkem řízení deklarovaného vína. Tj. vína Tramín červený, pozdní sběr, šarže č. 1012411, zatříděného rozhodnutím SZPI č. j. 91H1-12, čímž žalobce způsobil, že označení vína je klamavé a může uvádět spotřebitele v omyl, jednal tak v rozporu s čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu (dále jen „nařízení č. 178/2002“), a naplnil tak skutkovou podstavu správního deliktu podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství. Dále byl žalobce uznán vinným z toho, že v provozovně Přítluky dne 14. 8. 2013 (provedení kontroly) porušil povinnost vést řádně evidenční knihy stanovenou v § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství a v § 14 odst. 10 ve spojení s přílohou č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 323/2004 Sb.“), tím, že v evidenční knize vedené dle vzoru uvedeného v příloze č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb. uvedl nepravdivý údaj o množství nakoupeného vína Tramín červený, šarže č. 252011, když uvedl, že jej nakoupil 1300 l, ačkoli jej skutečně nakoupil 1250 l (veškeré zatříděné množství); nezpracoval řádně evidenční knihu vedenou dle vzoru uvedeného v příloze č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb., když řádně nezaevidoval prodeje vín za měsíc červenec 2013, čímž se dopustil spáchání správního deliktu podle ustanovení § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví a vinařství. Výrok II prvostupňového rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 90 000 Kč, byl žalovaným potvrzen.

[3] Žalovaný na základě námitky žalobce stran řádné specifikace místa spáchání skutku upřesnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, k plnění došlo v provozovně Rakvice; ohledně času spáchání odkázal na sdělení zástupce žalobce o datu nalahvování. Uvedl, že pokud není přesně známo ukončení doby uvádění do oběhu předmětného vína, lze považovat za vyhovující vymezení slovy „do blíže neurčeného data předcházejícímu dni 14. 8. 2013 (provedení kontroly)“. Není rovněž pravdou, že by protokol ze dne 16. 7. 2013 neobsahoval příslušné výsledky (týkající se hustoty a celkového alkoholu); skutečnost, že tyto analyty jsou opatřeny třídícím znakem X, znamená pouze to, že nebyly hodnoceny ve vztahu k právnímu předpisu. K námitkám žalobce stran filtrování a odsiřování bylo vysvětleno, že rozdíl hodnot analytu hustota je natolik velký, že není u stejného vína za použití povolených enologických postupů možný. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkami stran nezohlednění přípustné odchylky, neboť již prvostupňový orgán správně vysvětlil, že hodnoty skutečného a celkového alkoholu se neshodují

ani s přihlédnutím k povolené odchylce a chybám měření. Hodnota skutečného alkoholu dle protokolu pro zatřídění činí 13,38 s chybou měření 0,04 (rozmezí pak činí 13,34 – 13,42); dle protokolu o zkoušce činí 12,2 s chybou měření 0,2 (rozmezí činí 12,0 – 12,4). Pokud žalovaný vezme z těchto rozmezí nejvýhodnější hodnoty, činí odchylka 0,94, což je více než 0,5. Hodnota celkového alkoholu dle protokolu o zatřídění činí 13,42 s chybou měření 0,04 (rozmezí činí 13,38 – 13,44) a protokolu o zkoušce činí 12,3 s chybou měření 0,2 (rozmezí činí 12,1 – 12,5). I při použití pro žalobce nejvýhodnější hodnot činí odchylka 0,88, což opět překračuje přípustnou odchylku. Pro naplnění znaků předmětného správního deliktu přitom stačilo, pokud se správní orgán zabýval hodnotami obsahu alkoholu a celkového obsahu alkoholu, které dokládají, že v předmětných lahvích bylo jiné víno než zatříděné, tudíž byl spotřebitel uváděn v omyl. K deliktu týkající se evidenční knihy žalovaný měl za to, že pokud žalobce uvedl nesprávný údaj, naplnil tak znaky správního deliktu; v opačném případě by postrádalo smyslu vedení takové evidence, která by nebyla řádná. Pokud se mají údaje zapisovat u vstupů v pracovní den po příjmu, u výstupů nejpozději třetí pracovní den po odeslání, pak jestliže žalobce ani ke dni 14. 8 2013 neměl zaznamenány vstupy a výstupy za měsíce červenec téhož roku, zjevně tyto lhůty porušil. Žalovaný v neposlední řadě nezjistil, že by došlo k nepřípustné změně zahájeného správního řízení, neboť se jednalo o pouhé upřesnění vymezení spáchaných skutků, o čemž byl žalobce řádně informován. S ohledem na znění ustanovení § 40 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství nedošlo ani k zániku odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt. K výši uložené pokuty měl za to, že prvostupňový orgán zohlednil všechny zákonem požadované okolnosti; samotná výše pokuty přitom podle žalovaného nemůže být pro žalobce likvidační.

[4] V podané žalobě žalobce namítal, že žalovaný pochybil, pokud ve výroku napadeného rozhodnutí neuvedl, že prvostupňové rozhodnutí mění v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Nadto nebyly splněny ani zákonné podmínky pro takový postup. Vytýkal správním orgánům, že ani po vydání napadeného rozhodnutí není zřejmé, kde došlo ke spáchání správního deliktu, kdy, jakým způsobem a v jakém množství. Nesouhlasil s tím, že skutek byl de facto vymezen odkazy na jednotlivé protokoly. Správní řízení bylo zatíženo vadou již nesprávným oznámením o zahájení řízení, kde nebyl skutek dostatečně vymezen. Pokud nedošlo k tomuto jasnému vymezení, nelze ani hovořit o tom, že by se správní orgány dostatečně zabývaly otázkou prekluze. Ve vztahu k druhému skutku uvedl, že zákon konkrétně neukládá, jak tuto evidenci vést; nebylo tedy vymezeno ustanovení právního předpisu, které měl žalobce porušit. Za nepřezkoumatelný rovněž označil výrok o uložení sankce, neboť správní orgány pouze obecně citovaly pasáže z rozsudků správních soudů bez zohlednění dané věci.

[5] Krajský soud v **napadeném rozsudku** uvedl, že nepovažuje za nezákonné, pokud není ve výroku napadeného rozhodnutí výslovně citováno ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný podle tohoto ustanovení postupoval; opomenutí jeho uvedení označil za zjevnou chybu v psaní, která byla žalovaným následně i opravena. Ke změně prvostupňového výroku přitom bylo přistoupeno s ohledem na skutkové okolnosti, které vyplývaly ze spisového materiálu; touto opravou však nedošlo ke změně, která by se negativně dotkla právní sféry žalobce. Soud měl přitom za to, že ke změně prvostupňového výroku byly splněny i příslušné procesní podmínky, jelikož bylo ověřeno, že k nalahvování předmětného vína došlo nikoli

v provozovně Přítluky, ale v provozovně Rakvice, jak vyplývá z příslušného protokolu. Ve vztahu k druhému skutku byl doplněn údaj o porušení povinnosti vést řádně evidenční knihy stanovené v tam vyjmenovaných ustanovení právních předpisů; došlo tedy pouze o upřesnění znění právní kvalifikace, bez vlivu na skutkové či právní posouzení věci. Soud rovněž nesouhlasil s tím, že by se žalovaný dostatečně nezabýval tím, že v průběhu řízení došlo ke změně oznámení o zahájení řízení, zvláště když žalobcova argumentace byla v tomto směru naprosto obecná. Ke specifikaci protiprávního jednání soud odkázal na judikaturu správních soudu týkající se této otázky, přičemž dospěl k závěru, že žalovaný řádně popsal příslušné okolnosti specifikující předmětný správní delikt spočívající v uvedení vína do oběhu, jehož označení je klamavé. Prokáže-li se při kontrole, že k uvedení klamavě označeného vína na trh došlo, je skutková podstata správního deliktu naplněna, neboť správní orgán zjistil, že v době kontroly je víno na trhu. Spolu s přesným označením šarže vína a množstvím vína uvedeného na trh je uvedení data kontroly dostatečným vymezením správního deliktu, které brání dvojímu potrestání pachatele a zároveň umožňuje případné přísnější potrestání pachatele za delikt opakovaný. Zpětné prokazování faktického přesného okamžiku uvedení vína do oběhu ze strany správních orgánů by mohlo učinit ukládání sankcí právnickým osobám nemožným. Zároveň takový postup není nutný, protože je v rozporu se zákonem již samotné uvedení klamavě označeného vína na trh. To se týká i vymezení všech případných míst, kde docházelo k uvádění závadného vína na trh. Není přitom nutné přesně uvést formu uvádění do oběhu. Výrok správního rozhodnutí tedy odpovídá zákonným požadavkům. Oznámení o zahájení řízení soud nepovažoval za nezákonné či nedostatečné, neboť na počátku správního řízení nelze na správní orgán klást nesplnitelné požadavky ohledně uvedení skutečností, které může zjistit až po proběhnuvším řízení. Soud rovněž neshledal, že by s ohledem na zjištění správních orgánů došlo k prekluzi správní odpovědnosti žalobce. Skutek byl správními orgány řádně definován příslušnými analytickými hodnotami, a to s ohledem na protokol o zkoušce o analytickém rozboru vína a příslušný posudek s připojeným protokolem o zkoušce. Výrok o druhém správním deliktu podle soudu rovněž odpovídá zákonu, neboť je v něm specifikováno, že se žalobce dopustil deliktu dle ustanovení § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví spočívající v porušení povinnosti vést řádně evidenční knihy. Závažností správních deliktů stejně jako všemi zbývajícími okolnostmi pro uložení správné výše pokuty se správní orgány řádně zabývaly. K požadavku žalobce na výslech pracovníků inspektorátu soud uvedl, že žalobcem nebylo specifikováno, k jakým skutečnostem a z jakých důvodů by měli tito svědci vypovídat.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku **kasační stížnost**, v níž uvedl, že ji podává z kasačních důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s“). Nesouhlasil s tím, že krajský soud považoval absenci uvedení ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu za pouhou zjevnou chybu, přičemž se fakticky nevypořádal s vlastními námitkami stěžovatele. Trval rovněž na stanovisku, že nebyly splněny vlastní podmínky pro změnu prvostupňového rozhodnutí, a to s ohledem na specifikace jednotlivých skutků; samotné zpřesnění právní kvalifikace nemohlo naplnit skutkovou podstatu druhého správního deliktu, když evidenční knihu vedl a předložil ji na žádost orgánu dozoru. Nesouhlasil ani se závěrem krajského soudu o nekonkrétnosti jeho námitky stran

oznámení o změně zahájení správního řízení, když tvrdil, že správní orgány se tímto nedostatečně zabývaly. Vlastní výrok I napadeného rozhodnutí považoval za nepřezkoumatelný, neboť nebylo prokázáno, jaké množství klamavě označeného vína mělo být uvedeno do oběhu, protože je nutné rozlišovat uvedení do oběhu a uvedení na trh. Nebylo prokázáno klamání spotřebitele, neboť nebyl zjištěn skutkový stav zákonným způsobem. Provedený rozbor je totiž zcela nedostatečný, jak bylo podrobně popsáno v odvolání, neboť nebylo přihlédnuto k odchylce měření a povolené odchylce dle příslušného právního předpisu, přičemž určité hodnoty nebyly v příslušném protokolu vůbec uvedeny. Stěžovatel s ohledem na znění výroku napadeného rozhodnutí tudíž stále neví, v čem konkrétně mělo spočívat klamavé označení vína a proč je čas spáchání správního deliktu určen dobou lahvování. Ani výrok ve vztahu k druhému správnímu deliktu není určitý, neboť není zjevné, v čem měla spočívat neřádnost vedení evidence a jakých vín se toto neevidování vín mělo týkat. Soud se rovněž v neposlední řadě dostatečně nezabýval odůvodněním ve vztahu k uložené pokutě, neboť nebyly uvedeny jednotlivé logické kroky, které správní orgán vedly k uložení konkrétní výše pokuty. Správní orgán totiž má uvést „hodnotu“ skutečnosti, ke které při ukládání sankce přihlédl.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil v přípisu ze dne 7. 3. 2018, v němž setrval na závěrech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud byla místem spáchání provozovna Rakvice, musel přistoupit ke změně prvostupňového rozhodnutí. Uvedení míst, kde docházelo k dalšímu uvádění na trh, není rozhodné.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky obsažené v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu zakládají důvod nepřezkoumatelnosti, přičemž na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75; rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73; rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74; rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130.

[11] Naplnění tohoto kasačního důvodu stěžovatel dovozuje z toho, že se krajský soud nedostatečně zabýval jeho žalobní argumentací. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí,

že stěžovatel fakticky brojí proti dílčím závěrům krajského soudu, se kterými nesouhlasí, protože zjevně nepřisvědčují jeho názoru, případně požaduje odpověď na každý svůj dílčí argument. Tyto výtky však nemohou vést k naplnění důvodu nepřezkoumatelnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť stěžovatel fakticky s odůvodněním napadené rozsudku nesouhlasí, což naplňuje kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), resp. b) s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud připomíná, že ačkoliv je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být tato povinnost chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument a každou dílčí námitku účastníka řízení. Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, je možné se spokojit i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud (např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72). Odpověď na základní námitky totiž v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 130, nebo obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 25/2009 – 98 ze dne 25. 3. 2010).

[13] Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud na základní argumentaci stěžovatele obsažené v jeho žalobě reagoval, přičemž dospěl k jasným závěrům; posouzení toho, zda tyto závěry jsou správné, je však otázkou naplnění kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), resp. b) s. ř. s. To, že je napadený rozsudek v tomto směru přezkoumatelný, ostatně vyplývá i ze samotné kasační stížnosti, v níž stěžovatel na 10 stranách věcně argumentuje proti jednotlivým závěrům krajského soudu – pokud by napadený rozsudek byl skutečně nepřezkoumatelný, jak stěžovatel dovozuje, stěží by mohl v takovém rozsahu proti jednotlivým (údajně nepřezkoumatelným) závěrům krajského soud takto brojit.

[14] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neshledal naplnění kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[15] K výtce stěžovatele stran porušení jeho práv tím, že ve výroku napadeného rozhodnutí není uvedeno ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, jehož prostřednictvím žalovaný přistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí, Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že se jednalo o vadu napadeného rozhodnutí, neboť skutečně v jeho výroku nebylo toto ustanovení, na jehož základě došlo ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí, citováno. Nejvyšší správní soud však musel zvážit, zda toto procesní pochybení dosáhlo takové intenzity, aby odůvodnilo zrušení napadeného rozhodnutí, resp. zda by zrušením tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud efektivním způsobem přispěl k ochraně veřejných subjektivních práv stěžovatele. Obecně totiž platí, že vada řízení neohrozila meritorní zákonnost napadeného rozhodnutí, jestliže lze dovodit,

že výrok rozhodnutí by byl stejný, i kdyby k vadě řízení nedošlo (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2001, sp. zn. 22 Ca 473/2000).

[16] Za podstatné v nyní posuzované věci přitom Nejvyšší správní soud považuje to, že pochybení správního orgánu se týkalo procesního ustanovení, nikoli ustanovení hmotněprávního, jehož prostřednictvím by byla vymezena skutková podstata správního deliktu – právní věta (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46). Nadto toto ustanovení bylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně citováno. Nejvyšší správní soud má přitom za to, že za takovéto procesní situace by zrušení napadeného rozhodnutí jen z toho důvodu, že ve výroku rozhodnutí nebylo uvedeno, že žalovaný aplikoval ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, ačkoli v odůvodnění takového rozhodnutí již správně citováno bylo, představovalo ryzí formalismus, který by jakkoli nepřispěl k ochraně veřejných subjektivních práv stěžovatele. Za této situace tedy stěžovatel nemůže úspěšně tvrdit, že nevěděl, co napadené rozhodnutí znamená. Zrušení napadeného rozhodnutí by tak vedlo pouze k tomu, že by žalovaný vydal obsahově zásadně zcela shodné rozhodnutí, avšak pouze s tím, že by do výroku zahrnul i předmětné ustanovení správního řádu. Zvláště když toto pochybení již bylo následně odstraněno prostřednictvím opravy zřejmých nesprávností dle ustanovení § 70 správního řádu.

[17] Pokud jde o vlastní posouzení toho, zda byly splněny podmínky pro změnu výroku prvostupňového rozhodnutí, Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že v prvostupňovém rozhodnutí bylo jako místo spáchání deliktu uvedena provozovna v Přítlukách, kdežto podle napadeného rozhodnutí se tak mělo stát v provozovně v Rakvicích. Tento údaj o místě spáchání s ohledem na nalahvování vína žalovaný získal na základě tvrzení žalobce, že ten v provozovně v Přítlukách žádnou lahvovací linkou nedisponoval, o čemž svědčí i fakt, že údaj na etiketě vína odpovídá tomu, že víno bylo nalahvováno v Rakvicích. S ohledem na tuto změnu místa nalahvování má i Nejvyšší správní soud za to, že bylo nutné změnit výrok prvostupňového rozhodnutí ohledně místa spáchání správního deliktu. Jestliže se stěžovatel v tomto směru dovolává toho, že v žalobě argumentoval tím, že místem spáchání údajného deliktu byl Hradec Králové, pak je nutné uvést, že se dovolával toho, že odběr vzorku byl učiněn na prodejně maloobchodu v okrese Hradec Králové, avšak skutečnost, kde byl odebrán vzorek, je pro stanovení místa spáchání deliktu irelevantní, jak bude dále podrobně uvedeno.

[18] Nejvyšší správní soud má dále rovněž za to, že změnou výroku ve vztahu k druhému deliktu správní orgán přesněji popsal skutkovou podstatu vytýkaného správního deliktu, jelikož vysvětlil, že stěžovatel porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství a v § 14 odst. 10 ve spojení s přílohou č. 32 vyhlášky č. 323/2004 Sb. Ustanovení § 30 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství přitom ukládá fyzické nebo právnické osobě, která vlastní, drží nebo zprostředkovává produkt za účelem výkonu svého podnikání nebo k obchodním účelům, vést evidenční knihy v rozsahu, způsobem a ve lhůtách stanovených předpisy Evropské unie, tímto zákonem a prováděcím právním předpisem. Prováděcí vyhláška v ustanovení citovaném žalovaným ukládá vést předmětnou evidenci na vzoru uvedeném v příloze č. 32, přičemž zde je v záhlaví uvedeno, že se jedná o Evidence o zásobách vína (v litrech). Pokud stěžovatel tuto evidenci nevedl řádně, tj. nesprávně, v rozporu se skutečným stavem, a

navíc opožděně (tj. nikoli v řádných lhůtách), porušil tím tato citovaná ustanovení právních předpisů. Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje se závěry správních orgánů a krajského soudu, že citovaná ustanovení mají být vykládána tak, že ukládají vést předmětnou evidenci řádně, tj. v souladu se skutečným stavem; pokud by tomu tak nebylo, postrádala by taková úprava jakýkoli smysl, neboť by bylo možné vést „formální evidenci“, která by však jakkoli neodpovídala realitě. Jinými slovy racionální zákonodárce nemohl chtít, aby byla vedena nesprávná evidence zásob vína, tedy taková, která neodpovídá realitě, jelikož taková evidence by byla pouhou fikcí nezachycující (neevidující) realitu.

[19] Z výroku napadeného rozhodnutí je rovněž zřejmé, že bylo stěžovateli vytknuto, že příslušnou evidenční knihu nevedl v příslušných lhůtách, což bylo v odůvodnění dále vysvětleno s odkazem na příslušná ustanovení právních předpisů. Nejvyšší správní soud takový výrok považuje za jasný, srozumitelný a plně přezkoumatelný, neboť je zjevné, že bylo stěžovateli vyknuto nedostatečné celkové vedení evidence, a to bez ohledu na to (jak nyní v kasační stížnosti tvrdí), že se evidence má vést pro každý jednotlivý druh vína.

[20] Ve vztahu k obecné argumentaci stěžovatele stran nedostatečného skutkového popisu předmětných správních deliktů musí Nejvyšší správní soud odkázat na rozsudek tohoto soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 2 As 187/2015 – 35, v němž se již obdobnou problematikou zabýval, a v jeho odůvodnění zejména uvedl: *„Správní delikty, za které byla stěžovatelka potrestána, spočívají v porušení povinnosti stanovené předpisem Evropských společenství upravujícím oblast vinohradnictví, vinařství nebo obchodu s produkty [§ 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví] a v nevedení evidenčních knih, respektive v jejich nepředložení na žádost orgánu dozoru (§ 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví). Podle čl. 120c odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1234/2007 ze dne 22. října 2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty („jednotné nařízení o společné organizaci trhů“), platí, že výrobky, na které se vztahuje toto nařízení a které byly podrobeny enologickým postupům, jež Společenství nebo případně konkrétní stát nepovolují, nebo postupům, jež porušují omezení stanovená v příloze XVb, nelze ve Společenství uvádět na trh. Podle čl. 118v téhož nařízení lze použít chráněný tradiční výraz pouze pro výrobek, který byl vyroben v souladu s definicí uvedenou v čl. 118u odst. 2. Tradiční výrazy jsou chráněny proti neoprávněnému používání. Z výše uvedeného je zřejmé, že vymezených správních deliktů se pachatel dopustí tím, že nepředloží či nevede evidenční knihy, respektive uvede nesprávně označené nebo nesprávným enologickým postupem zpracované víno na trh. Prokáže-li se při kontrole, že k uvedení takového vína na trh došlo, je skutková podstata správního deliktu naplněna, neboť správní orgán zjistil, že v době kontroly je víno na trhu. Spolu s přesným označením šarže vína a množství vína uvedeného na trh je uvedení data kontroly dostatečným vymezením správního deliktu, které brání dvojímu potrestání pachatele a zároveň umožňuje případné přísnější potrestání pachatele za delikt opakovaný.* Nejvyšší správní soud má za to, že tyto závěry plně dopadají i na projednávanou věc, neboť skutková věta obsažená v napadeném rozhodnutí odpovídá výše uvedeným argumentům Nejvyššího správního soudu.

[21] Pokud se stěžovatel domnívá, že se krajský soud nedostatečně zabýval jeho námitkou stran změny oznámení o zahájení správního řízení, musí Nejvyšší správní soud souhlasit se závěry krajského soudu, že žalobní argumentace byla v tomto směru naprosto

obecná a neuchopitelná, neboť stěžovatel v tomto směru v žalobě uvedl pouze to, že *namítá, že se žalovaný zákonným způsobem nevypořádal s odvolacím důvodem žalobce týkajícím se „oznámení o změně zahájení správního řízení“*. Dále k tomu pouze uvedl to, že oznámení o zahájení řízení a výrok rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat popis skutku, aby nemohl být zaměněn s jiným. K tomu musí Nejvyšší správní soud podotknout, že dle ustálené judikatury obsah a kvalita žaloby (což platí i pro kasační stížnost) předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42). Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že není nezákonné, pokud správní orgán v průběhu správního řízení postupně upřesňuje předmět správního řízení, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení; upřesněním předmětu řízení však nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541).

[22] K vlastnímu prokázání spáchání předmětných správních deliktů Nejvyšší správní soud vychází z obsahu správního spisu, z něhož vyplývá, že dle Rozhodnutí č. 91H1-12 došlo k zatřídění vína účastníka řízení RAVIS vinné sklepy Rakvice, a to u vína Tramín červený, jakostní víno s přívlastkem pozdní sběr, rok sklizně 2011, vinařská oblast/podoblast Morava/Velkopavlovická, množství zatříďovaného vína 1250l, číslo šarže 1012411, číslo protokolu o zkoušce 1205238, charakteristické analytické vlastnosti vína – alkohol skutečný obj.% 13,4; alkohol celkový obj. %13,4; bezcukerný extrakt g/l 19,4. Z protokolu o zkoušce o analytickém rozboru vína č. 1205238 ze dne 22. 5. 2012 vyplývá, že Tramín červený, ročník 2011, velikost šarže 1250l má skutečný obsah alkoholu 13,38 obj.% (opakovatelnost 0,04); celkový obsah alkoholu 13,42 obj.% (opakovatelnost 0,04); obsah bezcukerného extraktu 19,4 g/l (opakovatelnost 0,0). Podle protokolu o zkoušce P071-60458/13/A01 ze dne 16. 7. 2013 bylo hodnoceno víno Tramín červený 2011, víno s přívlastkem pozdní sběr suché, výrobce stěžovatel (provozovna Rakvice); dále z něj vyplývá, že byly naměřeny tyto hodnoty: skutečný obsah alkoholu 12,2 % obj. (odchylka 0,2); alkohol celkový 12,3 % obj. (odchylka 0,2). U skutečného obsahu alkoholu bylo jako třídící znak uvedeno N (dle navazující vysvětlivky tento údaj znamená neshodu se specifikací), u celkového alkoholu byl jako třídící znak uveden X (dle navazující vysvětlivky tento údaj znamená, že posouzení shody se specifikací nebylo prováděno). Stejný třídící znak byl v tomto protokolu uveden i ve vztahu k analytické hodnotě relativní hustota.

[23] Nejvyšší správní soud má za to, že tyto důkazní prostředky dokládají, že předmětné víno stěžovatele neodpovídalo hodnotám Tramínu červeného, které bylo zatříděno dle rozhodnutí č. 91H1-12. Pokud se stěžovatel dovolává odchylek stanovených předpisem, pak je nutné odkázat na znění ustanovení § 12 odst. 3 vyhlášky č. 323/2004 Sb., které sice stanovuje odchylku 0,5 objemových % (ve vztahu ke skutečnému obsahu alkoholu se použijí odchylky dle Nařízení Komise (ES) č. 753/2002, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla nařízení Rady (ES) č. 1493/1999 pro popis, označování, obchodní úpravu a ochranu některých vinařských produktů), avšak tato odchylka je uplatňována ve vztahu k hodnotám zjištěným při zatřídění vína vyrobeného z vinných hroznů vypěstovaných na území České republiky, nikoli k hodnotám uvedeným na etiketě, jak nemístně dovozuje stěžovatel. Jestliže se stěžovatel dovolává toho, že u některých hodnot

byl jako třídící znak X, pak to neznamená, že by tato hodnota nebyla změřena, ale pouze to, že posouzení shody se specifikací nebylo prováděno.

[24] Jestliže stěžovatel namítá, že správní orgány nerozlišovaly mezi uvedením do oběhu a uvedením na trh, a že protokol z kontroly je neobjektivní, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že tato argumentace je nepřípustná ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatel touto argumentací uplatňuje zcela jiné důvody, než které uplatnil v řízení před krajským soudem. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, *„kasační stížnost může účinně směřovat jen proti těm důvodům soudního rozhodnutí, na němž je toto rozhodnutí postaveno.“* K obdobným závěrům se Nejvyšší správní soud přihlásil i v dalších rozsudcích, např. v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, či v rozsudku ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008 – 39, apod. Stěžovatel měl tedy veškerou svou argumentaci dokládající podle jeho názoru nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí uvést již v řízení před krajským soudem ve lhůtě podle ustanovení 72 s. ř. s. To, zda tuto argumentaci uvedl ve správním řízení, je vedlejší, neboť soudní řízení nepředstavuje pokračování správního řízení, tudíž správní soudy se nemají bez dalšího znovu ex offo vyjadřovat k námitkám uplatněným v rámci správního řízení.

[25] Pokud stěžovatel v neposlední řadě brojí proti tomu, že není dostatečně odůvodněna výše uložené pokuty, musí Nejvyšší správní soud opětovně odkázat na již citovaný rozsudek tohoto soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 2 As 187/2015 – 35, kde bylo k téže argumentaci uvedeno, že *„Co se týče odůvodnění výše uložené sankce, stěžovatelka neuvádí, že by správní orgány nepřihlédly k některým skutečnostem v její prospěch, případně některé konkrétní okolnosti interpretovaly chybně. Ani neuvádí, jakým způsobem by pro ni měla být uložená pokuta nepřiměřená, respektive že by měla likvidační charakter. .... Ačkoliv jsou jednotlivé okolnosti obtížně kvantifikovatelné (připočítatelné na peněžní částky), nic nebrání stěžovatelce, aby brojila proti tomu, že jednotlivé okolnosti posoudily správní orgány v její prospěch či neprospěch, a také proti závěru o závažnosti jednotlivých kritérií a konkrétní výši pokuty. Shodně s krajským soudem neshledal Nejvyšší správní soud pochybení ve způsobu i výsledku, se kterým správní orgány určily výši sankce v dané věci. Namítá-li stěžovatelka, že se nezabývaly likvidačním charakterem uložené sankce, pak není zřejmé, že by takový charakter uložené pokuty ze zjištěných skutečností vyplýval. ... Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133, č. 2092/2010 Sb. NSS přitom vyplývá, že je správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Tak tomu však v posuzované věci nebylo.“*

[26] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil,

proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu